

[Eva Rothenborg.]

af befolkningen, hvis stadig tydeligere reaktioner imod denne umyndiggørelse er tolt dræbende for kunstens trivsel i det land, der, som det også er nævnt, har fostret en H. C. Andersen, en Henrik Pontoppidan, en Carl Nielsen, en Willumsen osv.

Kulturministeren må forstå, at forslaget fra forslagsstillerne er virkelig ærligt ment. Det er ikke, som der er nævnt, et pcproforetagende. Jeg ved godt, at kulturministerens nakkehår stritter vildt, når min kollega vandrer ind og, som kulturministeren opfatter det, tramper med træskostøvler rundt i de omhyggeligt opdyrkede blomster i kulturrens og kunstens have. Men hvis man i stedet for forsøger at opfatte det som et udtryk for den folkelige modstand, jeg tidligere har nævnt, imod, at nogle få udvalgte skal opkaste sig til smagsdommere på hele befolkningens vegne og for deres pengemidler, så ville det være klogt i højere grad at gå ind på de tanker, som lovforslaget giver udtryk for, nu for tredje gang fremsat her, og se, om der ikke trods alt ligger så megen folkelig fornuft gemt i det, at man på et eller andet punkt kan indsnævre kløften så meget, at der bliver mulighed for en fornuftig drøftelse. Trods alt må vi jo sige, at *ars gratia artes* må ikke ændres til *ars gratia res publica*.

Ministeren for kulturelle anliggender (Niels Matthæsen):

Jeg tror faktisk godt, man kunne få en dialog i gang med fru Eva Rothenborg — mere end med hr. Poulsgaard — men det er jo ikke rigtigt, at det er nogle få udvalgte. Der er lavet en ny ordning, og i modsætning til tidligere, hvor det var de samme mennesker, der altid sad, så er der stadig væk en rotation blandt dem, så det ikke bliver en bestemt tendens, men det bliver bredere, hvem der sidder og bestemmer, hvad der skal støttes. Det er kunstkyndige, men hvem skulle ellers bestemme?

Det, man foreslår, er, at man afskaffer tingene, men man kommer ikke med et forslag i stedet. Man kommer ikke og siger: her er en konstruktiv løsning på, hvordan vi synes det skal være. Den eneste løsning er bare: det skal afskaffes. Det er ingen løsning. Det synes jeg altså man skulle tage

med. Der er ikke noget formynderi i det.

Når fru Eva Rothenborg siger, at det er dem, der gør os til slaver i en falsk fornemmelse af tryghed, så må jeg sige, at når det interesserer befolkningen så lidt, så kan det ikke være dem, der gør os til slaver i en falsk tryghed. Nej, hvem er det, der gør os til slaver i en fornemmelse af falsk tryghed? Er det ikke snarere hele den kommercielle underholdningsindustri, dem, som virkelig taler om ønskedrømme og alt det, som ikke er realistisk? Men dér har man ikke noget at sige. Dér er man ikke modstander. Jeg synes nok, det var her, man skulle sætte ind, i stedet for at tale om, at man nægter befolkningen rådighed over dens midler.

I den forbindelse vil jeg da gerne sige, siden den krone og halvtreds øre blev fremdraget, at det er støtten ikke engang oppe på. Det er mindre end 1 pct. af statens samlede udgifter, der går til kulturaktiviteter, med biblioteker, med museer, med musik, med film, med teater, med alle disse ting. Man kan være imod det, men det er til syvende og sidst ikke det, som løser Danmarks økonomiske problemer, det må én gang kunne slås fast.

Jeg synes ikke, det er helt rigtigt at fremdrage et citat af Johan Rohde, som var en fremragende maler og en fremragende far, og en tidligere departementschef også, det er ikke helt rimeligt at drage frem en bestemt polemik om ældre kunst—moderne kunst og sige: kunst er et håndværk som alle andre. Jeg mener, at håndværket i kunsten er en vigtig ting, men så kommer der det, der ligger over håndværket, for ellers kunne vi alle sammen lave det samme som kunstnerne. Det er det, der er forskellen mellem kunstnerne og os, at de har én dimension mere, end vi andre har.

Derfor, og på baggrund af det, jeg her har sagt, skal jeg da glæde mig over afvisningen af fremskridtspartiets forslag.

Jeg skal gerne sukke sammen med fru Mette Madsen, for jeg ville også gerne se en løsning, men jeg tror det er rigtigt, som der er sagt fra andre sider, at det nok er for tidligt at komme med et endeligt lovforslag. Der er ting, vi skal overveje, der er ting, vi skal igennem. Bl. a. var hr. Bernhard Baunsgaard inde på nogle af tingene ved at